

מחיר קודם!

לאור ההצלחה והדרישה הגדולה אנו ממשיכים ומאפשרים לכל הצרכנים ש- לפני הפיחות לא הספיקו לרכוש טל- וויזיה, לקנות עד (15.2.1975*) במחיר שלפני הפיחות מקלט טלוויזיה חדיש, עם כל השיכלולים האחרונים.

(* או עד גמר המלאי.)

2990 ל"י

5 שנים אחריות חנם לחלקי חילוף
(אם יתקן בשרותי פילוט)

להשיג בחנויות חשמל בכתובות הבאות:

ר"ג: 66 הרצל	ת"א: ארלוזורוב 53
חולון: סוקולוב 120	ת"א: הרצל 68
מ"ת: הפז חיים 2	ת"א: סלומון 20
ב"ב: רבי עקיבא 33	ת"א: החגנה 71 (חתקה)
בתיים: רוטשילד 36	ירושלים: הלני המלכה 1
ב"ש: העצמאות 27	חיפה: האן, שרה 4

קוסמטיקה לנעלים?

*** אפשרי בהחלט!**

עם התכשירים המקוריים תוצרת אנגליה לצביעה, צחצוח,

חדוש ונקייה נעלי עור זומש, ואבזרי שמירה לנעל

שיווק: איריסקה בע"מ, החשמל 19, ת"א, טל. 624865

במדינה

(המשך מעמוד 29)

רו לו כי הם עוסקים במסחר עם ישראל. פרשה זו התגלתה כאשר שלח הבנק את השטרות לבדיקה לחברה הקנדית ונתגלה כי הם מזויפים. בעקבות זאת נבדקו גם הציונים ונתגלו כחסרי-ערך. עקיפת העיקר. פסחוביץ הגיע אר-צה ופתח חשבון משותף לו ולאשתו אל-זה, בבנק לאומי בכפר-סבא (שם התגוררו הוריו). חשבון זה מורה על העברות של מיליוני פרנקים במוזמן לגרמניה, עבור אישים שונים. ביום בו הוטל עיקול על רכשו, הועברו 200 אלף מרקים לגרמניה. פסחוביץ התגורר בסביון, בוויילה מפואר-רת שלא היתה רשומה על שמו, והחל עוסק בעסקים שונים. הוא ניראה לעיתים תכופות במיסעדה המפוארת אל-סיד, שר שופצה בסך של 200 אלף לירות. אולם המיסעדה רשומה על שם חברה בשם ל.א.ה. קונטיננטל, שפסחוביץ אינו מר-סיע בה כלל.

מנהל-המיסעדה העיד כי הוא מקבל הוראות מעורך-הדין חיים מאירי, שהוא 'עורך-הדין של פסחוביץ. סופר גם, כי ברכישת אל-סיד עסק ישראלי בשם מרסל הורוביץ מפרנקפורט, שהיה מעורב, לפני חודשים אחדים, יחד עם פסחוביץ, בהבאת תו ארצה של הקבלן הבורח אברהם גונן. בחודש ספטמבר 1973 קיבל בנק יר-ב"א אס צו-עיקול על כל רכוש של פסחוביץ, לשם החזרת הכספים. בין השאר עוקלו חפציו-ערך שונים שנמצאו בוויילה בסביון. אך זמן קצר לאחר-מכן הבריה פסחוביץ חלק מן החפצים המעוקלים למיסעדת אל-סיד, הכניס במקומם לביתו חפצים אחרים, חסרי-ערך.

השליב המכריע. הדבר נודע לעורך-הדין מירון, ניצגו של הבנק השווייצאי, וזה הגיש קובלנה פלילית נגד פסחוביץ וניצגיו, על הברחת רכוש מעוקל. המיסטרה פתחה בחקירה שיכלה לגרום לצרות רבות. פסחוביץ התפשר עם ניצגי הבנק, הסכים לתת את הוויילה (שלא היתה רשומה, כאמור, על שמו), ועוד רכוש, תמורת ביטול הקובלנה. בימים אלה החל מתברר בבית-הדין המחווי בתל-אביב, בפני השופטת חנה אבנור, שלבדהסגרה במישפטו של רור ברט פסחוביץ, שלב זה עשוי יהיה להכריע את גורלו.

כנסת

זמנת ואריבות

פערה בוועדת

אש"ד-קרמון

ישיבת ועדת-הכספים של הכנסת, שני ערכה ביום השישי האחרון בבניין בנק ישראל בתל-אביב, היתה קצרה מהרגיל. הי ישיבה, שהחלה בשעה 10 בבוקר, עמדה להסתיים בשעה 11.20.

יוש-בראש הוועדה, ח"כ ישראל קרמון, ראה שאין לו רוב להעביר מיספר תחלי-טות, מאחר שח"כ המפד"ל אברהם מלמד החליט להצטרף באותה ישיבה להצבעת האופוזיציה. קרמון עמד לסיים את הי ישיבה, מרבית הנוכחים כבר קמו ממקומם, כאשר לפתע נפתחה הדלת בסערה גדולה. בפתח ניצב חבר-הוועדה ח"כ ד"ר יהודה בן-מאיר, מצעירי המפד"ל. כדרכו אחר בן-מאיר לישיבה, וכשנסכנס בסערה, אי-פילו הרים את ידו כדי לבקש את רשות הדיבור, מבלי שיידע כלל מהו נושא הדיון.

ישיבות ואש"ל. חברי-הוועדה פרצו בצחוק, ובן-מאיר הבין כי משהו לא בסדר. כאשר התברר לו כי הגיע לסופה של הישי-בה, התרגו. "אני לא מסכים שהישיבות תהיינה כלי-כך קצרות", קרא לעבר קרמון, "אתה סוחב אנשים מכל רחבי הארץ לישי-בות רק שבביל דמי האש"ל שלך!" כידוע מקבלים יוש-בראש הוועדה וכל חבריה את דמי-האש"ל שלהם לפי מיספר הישיבות שבהן הם משתתפים, ובכנסת נהוג לכנות את ישיבות ועדת-הכספים, הנערכות מדי-יום-ביומו, כ'ישיבות אש"ל-קרמון.

קרמון התרגו. "לא מספיק שאתה מאחר בשעה וחצי, עוד יש לך החופשה לדבר? חולין שכמדון!" קרא. בן-מאיר לא נשאר חייב. הוא הורה לקצרנית הוועדה, שכבר ארזה את ניירותיה, לרשום בפרוטוקול כי הוא נגד נעילת הישיבה, וכי מגמתו של היוש-בראש בישיבות אלה היא רק לקבל אש"ל. קרמון התרגו, והורה לקצרנית לרשום כי בן-מאיר אחר בשעה וחצי. משך חצי-שעה התווכחו השניים על חדה של רבע-שעה, כשכל חברי ועדת-הכספים עה-ים מ-סינמט בלש."

"לתרנוולת יש בית. ביתה של חתר-נגולת הוא הלול" כך פותחת חו-ברת העמולה פלסטינית צבעונית, מאוירת בגראפיקה מודרנית, שבמבט ראשון אינה נראית כלל כחומר-העמולה.

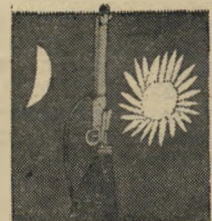
"לשפן יש בית. ביתו הוא המאורה", נמשכת המעשייה, הנראית כסיפור-ילדים. "לסוס יש בית. ביתו הוא האורווה. החתול אוהב לשוטט ברחובות, אבל גם לו יש בית שאוהב וגאה בו."

"לכל אחד יש בית. בית הוא המקום שבו מוצאים שלוה ואושר..." מסיימת החוברת את ההקדמה, לפני שהיא פותחת במוסר-ההשכל המתחייב מ-אמת חיים זו לגבי הפלסטינים.

"פלסטיני אין בית. האוחלים והמיב-נים שבהם הוא גר אינם בישו. ביתו של הפלסטיני הוא בפלסטין, אבל הוא אינו גר בביתו כיום. אוייבו של הפלס-טיני היא זה שכבש את ביתו."

HOW CAN THE PALESTINIAN REGAIN HIS HOME? BY STRUGGLE AND SACRIFICE A PALESTINIAN CAN REGAIN HIS HOME. A PALESTINIAN WILL RETURN HOME. FOR THE PALESTINIAN HOME BELONGS TO THE PALESTINIAN.

הסיומת של חוברת-העמולה הפלסטי-נית: ביתו של הפלסטיני שייך לפלסטיני.